

РЕШЕНИЕ

№ 2615

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 01.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **11500** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 84, ал. 3, вр. чл. 75 от Закона за убежището и бежанците.

Делото е образувано по жалба от О. Б.– гражданин на У., против издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците РЕШЕНИЕ № 14406/04.10.2023 г., с което е отнета предоставена й по силата на: Решение № 144/10.03.2022 г., изменено с решения №№ 180, 240 от 2022 г. и Решение № 95/01.02.2023 г. на Министерския съвет на РБ временна закрила.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява, заедно с двете си деца и с упълномощен адвокат, като: поддържа жалбата и искането за отмяна на решението; не ангажира нови доказателства, различни от съставляващите административната преписка. В жалбата са изложени доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваното решение. По делото е изслушан и приет Социален доклад, изх. № ПР/Д_с-СЛ/86-002, от 28.03.2024 г. (л. 100). Съдът, в присъствието на социален работник изслуша и А. Б., на 12 години (непълнолетен), син на О. Б.. Като писмени доказателства са приети и документите, съдържащи се в отделен том, с ниво на класификация „поверително“, изхождащи от Държавна агенция „национална сигурност“. Оспорване на доказателствата не бе направено от страна на жалбоподателя. Заявено е възстановяване на разноски за адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък.

Ответникът –председател на Държавна агенция за бежанците, посредством

юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на оспореното решение. Представя актуална справка от 25.01.2024 г., относно У.. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и доводите на страните, приема следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество, но е неоснователна. Жалбоподателят О. Б. е получила временна закрила, по силата на Решение № 144/10.03.2022 г. на МС, с което (предвид диспозитива му), на основание чл. 2, ал. 2 ЗУБ Република България предоставя временна закрила „на разселените лица от У., в съответствие с Решение на Съвета на ЕС 2022/382, от 04.03.2022 г.“, считано от 24.02.2022 г., за срок от една година. С цитираните по – горе последващи решения Министерският съвет е продължил срока на временната закрила. На територията на Република България О. Б. е придружавана от своите деца Б. - А., [дата на раждане], гражданин на У. и Б. - В., [дата на раждане], гражданин на У.. В РБ пребивават от 05.04.2022 г., на адрес в [населено място],[жк], блок, където са регистрирани още В. Б. (син) и Раиса Мунтиан, [дата на раждане] в У., също с временна закрила. Процесното Решение № 14406/04.10.2023 г. е издадено от председателя на ДАБ, по повод получено писмо, вх. № 2-294/ 02.12.2022 г. (приложено в отделния том с класификация „поверително“), подписано от заместник – председател на Държавна агенция „Национална сигурност“, в което се съдържат подробни данни за: осъществявани от О. Б. регулярни пътувания през ГКПП – Р., Д. мост (вероятно до У.), като за периода от 05.04 - 19.08.2022 г. има над 20 съвместни пътувания, заедно с децата си В. Б. и Олександр Б.; установено е от данните от АИС „Граничен контрол (л. 33 и сл. от делото), че от 07.10.2022 г. Б. е била „зад граница“, но децата ѝ имат регистрирано влизане в РБ на 19.08.2022 г., без последващо излизане; извършено от О. Б. на 03.09.2022 г. в района на [населено място], Област Б. престъпление от общ характер, по чл. 281, ал. 2, т. 1, предл. първо, т. 4 и т. 5, вр. чл. 20, ал. 2 НК, за което, с присъда от 20.09.2022 г. Районен съд – Бургас ѝ наложил наказание „лишаване от свобода“, изпълнението на което е отложено за срок от пет години и е наложена глоба, в размер на 8 000 лева. Заместник – председателят на ДА „НС“ се е ангажирал със становище за: наличие на „хипотезата, че задържането на лицето като е предшествано от други негови успешни опити за същото, за което вероятно е получила финансови дивиденди; налице са предпоставки и за последващи действия със сходен характер; от действията на лицето могат да бъдат изведени следните рискове за националната сигурност, изразяващи се във: накърняване на основни права и свободи на гражданите; вероятността от проникване в миграционните потоци на лица с създава предпоставки за повишаване на; дискредитиране на България в международен план, предвид ангажиментите по защита на външната граница на ЕС и външнополитическите ни приоритети; придобитите данни сочат, че О. Б. извършва действия против националната сигурност, по смисъла на чл. 281 .НК, във връзка с чл.4, ал.1 т.14 от ЗДАНС.

Като се позовава на информацията от заместник – председателя на ДА „НС“ председателят на ДАБ е изложил в процесното, оспорено решение самостоятелни мотиви за наличие на основание, за прилагане разпоредбата на чл. 17, ал. 5, предл. второ ЗУБ – отнемане временна закрила на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява опасност за националната сигурност или

за обществото. Приел е (несполучливо за случая), че производството за отнемане на временна закрила не попада под забраната *non bis in idem* (осъждане или наказване два пъти, за едно и също престъпление). Удачно обаче е посочил, позовавайки се на чл. 33, ал. 2 от Женевската конвенция за статута на бежанците, на чл. 4, ал. 4 ЗУБ и на чл. 28, § 1, б. „б“ и § 2 от Директива 2001/55 (ЕО) на Съвета, от 20.07.2001 г. „относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица и за мерките за поддържане на баланса между държавите-членки в полагането на усилия за прием на такива лица и понасяне на последиците от този прием“, че принципът „забрана за връщане“ (*non - refoulement*) в случая не следва да бъде прилаган, предвид наличното осъждане за престъпление от общ характер и становището за опасност за националната сигурност. Ответникът е изложил специални мотиви и по отношение на двете деца на О. Б., приемайки следното: двете деца също имат предоставена временна закрила, с оглед на което, давайки приоритет на техния „висш интерес“ те „трябва да продължат да живеят в семейна среда, заедно със своята майка, с оглед запазване целостта на семейството; висшият интерес на децата е те да не бъдат отделяни от своя родител и на тях също трябва да се отнеме предоставената временна закрила в Република България; от получения в ДАБ доклад от Д. – „С.“ е видно, че социален работник е направил неколкостепенни неуспешни опити да се свърже с майката, включително и при посещения на адреса, за да бъде проведено събеседване с двете деца, но не били открити на адреса и не е отговорено на оставените съобщения“.

Настоящият състав на Административен съд София – град, като споделя изцяло изводите на ответника приема, че оспорваното Решение № 14406/04.10.2023 г. е правилно.

Нормата на чл. 17, ал. 5 ЗУБ е императивна и разпорежда, че „временна закрила се отнема на чужденеца, когато се установи наличието на основание по чл. 12, ал. 1, т.т. 1 – 3 или за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява опасност за националната сигурност или за обществото“. Отнемането на временна закрила е правомощие на председателя на ДАБ – чл. 48, ал. 1, т. 1 ЗУБ. Според чл. 82, ал. 2, изр. второ, предл. първо ЗУБ при отнемането се прилага чл. 78 с.з. Предвид така регламентирания процесуален ред и като съобразява наличните в делото доказателства Съдът приема, че при издаване на процесното решение председателят на ДАБ е разполагал с данни за наличие на материалноправните основание, по смисъла на чл. 17, ал. 5, предл. второ ЗУБ, които се потвърждават от цитираните по – горе писмени доказателства. Безспорни са доказателствата, че О. Б.: е осъдена за извършено престъпление от общ характер; че ползвайки се от предоставената от Българската държава временна закрила многократно е напускала границите на страната, заедно със своите деца. Осъждането за описаното в писмото то заместник – председателя на ДА „НС“ деяние само по себе си обективира наличието на сериозни основания да се счита, че тя представлява заплаха за обществото и за националната сигурност.

Съдът констатира, че председателят на ДАБ не се е съобразил с установения с нормата на чл. 78, ал. 5 ЗУБ тримесечен срок от образуване на административното производство да вземе решение, с което отнема или прекратява международната закрила. Според Съда постановяването на Решение № 14406/04.10.2023 г. след тримесечния срок не представлява съществено нарушаване на установените със ЗУБ процесуални правила. Срокът по чл. 78, ал. 5 ЗУБ е инструктивен (виж Решение №

9836/17.07.2020 г. на ВАС, по адм. дело № 1908/2020 г.), а не преклузивен. Практическият смисъл на този и на други инструктивни срокове е да гарантират спазването на принципа за бързина и процесуална икономия (чл. 11 АПК). Неспазването на срока е от значение за пълноценното упражняване правото на защита на засегнатото лице, но в случая това право е било гарантирано и жалбоподателят не твърди противното.

Съдът не намира основания (арг. чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК) да отмени Решение № 14406/04.10.2023 г., тъй като приема, че то: изпълнява изискванията за форма (чл. 59, ал. 1 АПК); изводите му изцяло съответстват на материалноправната норма на чл. 17, ал. 5, предл. второ ЗУБ; в административното производство са установени всички, релевантни за случая факти и обстоятелства.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 84, ал. 4 и чл. 85, ал. 4 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от О. Б.– гражданин на У., против издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците РЕШЕНИЕ № 14406/04.10.2023 г., с което е отнета предоставена ѝ по силата на: Решение № 144/10.03.2022 г., изменено с решения №№ 180, 240 от 2022 г. и Решение № 95/01.02.2023 г. на Министерския съвет на РБ временна закрила.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: